

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย กับผู้กระทำความผิดคดีอาญา กรณีกักกัน¹

พิชญ์วรรธ ภาคัต²

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยกับผู้กระทำความผิดคดีอาญา กรณีกักกัน ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยกับผู้กระทำความผิดคดีอาญา ในการกักกันกับบุคคลดังกล่าว โดยจากการศึกษาทำให้ผู้ศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดและเจตนารมณ์ของการกักกันผู้กระทำความผิดคดีอาญา และพบว่าในปัจจุบันสืบเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจของสังคม ความกดดันทางสังคม รวมถึงทัศนคติของคนในสังคมมักมองว่าผู้กระทำความผิดเป็นคนอาชญากรที่ไม่สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถปรับตัวสู่สังคมได้จึงกลับมากระทำความผิดซ้ำจนกลายเป็นผู้กระทำความผิดคดีอาญา สืบเนื่องมาจากปัญหาดังกล่าว ตามสถิติข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์แสดงให้เห็นว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในช่วงปีงบประมาณมีอัตราการกลับมากระทำผิดซ้ำค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ว่าการใช้วิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดตามวิธีธรรมดาไม่อาจป้องกันและปราบปรามหรือแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดคดีอาญาได้ ตามแนวคิดที่ว่าด้วยการรักษาความสงบเรียบร้อยและทฤษฎีการป้องกันสังคมเพื่อให้สังคมปลอดภัย รัฐในฐานะผู้ปกครองจึงต้องมีมาตรการป้องกันและบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดประเภทนี้ให้ควบคู่กับการลงโทษทางอาญา เพื่อให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญามีประสิทธิภาพมากขึ้น เรียกว่าการ “กักกัน” ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา โดยนำบุคคลดังกล่าวมาควบคุมไว้ในเขตที่กำหนด และในขณะเดียวกันมีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขฟื้นฟูคดีอาญา รวมถึงมีการส่งเสริมการฝึกหัดอาชีพแก่บุคคลดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับหลักสากลที่มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้สามารถกลับสู่สังคมได้อีกครั้งโดยไม่กลับมากระทำความผิดอีก แต่อย่างไรก็ตาม การกักกันยังไม่เป็นที่นิยมใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ตามสถิติข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์ ณ วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2564 มีผู้ถูกกักกันจำนวนเพียง 41 รายเท่านั้น

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยกับผู้กระทำความผิดคดีอาญา กรณีกักกัน ยังไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนในการบังคับใช้อย่างครอบคลุม และมีความบกพร่องอีกหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยกับผู้กระทำความผิดคดีอาญา กรณีกักกัน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เล้งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และรองศาสตราจารย์จุฑพร วงศ์ทองสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง เรื่องไม่สามารถนำมาตรการกักกันมาบังคับใช้ได้อย่างครอบคลุม เนื่องจากตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 นั้นกำหนดหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้มาตรการกักกันว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องเคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้วหรือเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนมาแล้วไม่น้อยกว่าสองครั้งในความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งที่ระบุเอาไว้ และบุคคลนั้นได้กระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งที่ระบุเอาไว้ใน มาตรา 41 ขึ้นอีกภายในสิบปีหลังจากพ้นจากการกักกันหรือหลังจากพ้นจากการลงโทษครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณี และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือน สำหรับการกระทำความผิดครั้งหลัง จึงจะถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัยที่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะสามารถนำมาตรการกักกันกับบุคคลดังกล่าวได้ ดังนั้นหากผู้กระทำความผิดกระทำความผิดมาแล้วหลายครั้งจนเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัย แต่ในความผิดแต่ละครั้งศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือศาลเคยพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดให้จำคุกเกิน 6 เดือนแล้ว แต่เพียงครั้งเดียว ส่วนการกระทำความผิดครั้งอื่น ๆ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน ย่อมไม่อาจบังคับใช้มาตรการกักกันได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัย รวมทั้งในกรณีที่หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำหลายครั้งในข้อหาเดิม แต่ความผิดดังกล่าวมิได้เป็นความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 อนุมาตรา (1)-(8) ทั้งที่เห็นได้ว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัยก็ถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัยที่ไม่อาจบังคับใช้มาตรการกักกันได้เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัยตามที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 บัญญัติเอาไว้

ทั้งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 วรรคสอง มีเงื่อนไขว่า จะนำมาตรการกักกันมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดได้พ้นโทษในครั้งที่ 2 แล้วมากระทำความผิดในความผิดตามมาตรา 41(1)-(8) จนถูกศาลพิพากษาให้จำคุก ไม่น้อยกว่า 6 เดือนอีก แต่ในกรณีที่ผู้กระทำความผิด ได้ถูกลงโทษจำคุกในครั้งที่ 2 แล้วได้รับการพักการลงโทษออกมาก่อน แล้วไปกระทำความผิดตามที่บัญญัติในมาตรา 41 ซ้ำอีกในระหว่างที่ถูกพักการลงโทษนั้น ก็ไม่อาจบังคับใช้มาตรการกักกันได้ เนื่องจากในระหว่างที่ได้รับการพักการลงโทษ ยังไม่ถือว่าพ้นโทษ จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์เป็นผู้กระทำความผิดคดีนิสสัยตามที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 บัญญัติเอาไว้ จึงไม่สามารถนำมาตรการกักกันมาใช้บังคับได้อย่างครอบคลุมและไม่มีประสิทธิภาพ

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาการฟ้องขอให้กักกันเป็นอำนาจของพนักงานอัยการ โดยเฉพาะ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 43 จะเห็นได้ว่ากฎหมายให้อำนาจเด็ดขาดแก่พนักงานอัยการโดยเฉพาะในการเสนอคำฟ้องเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยในส่วนของการกักกันคดีอาญา ซึ่งแตกต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 28 ซึ่งกำหนดให้ผู้มีอำนาจฟ้องคือ (1) พนักงานอัยการ และ (2) ผู้เสียหาย ดังนั้นหากพนักงานอัยการเห็นว่าคดีมีมูลเข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่สามารถกักกันผู้กระทำความผิดได้ ต้องบรรยายมาในคำฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องด้วย หากพนักงานอัยการไม่บรรยายในคำฟ้องและไม่มีคำขอท้ายฟ้องขอให้กักกันผู้กระทำความผิดคดีนิสสัย ศาลจะพิพากษาเกินคำขอท้ายฟ้องหรือเกินจากที่กล่าวมาในฟ้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 ไม่ได้ โดยศาลไม่มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการพิพากษาคดีเกี่ยวกับการกักกัน ทั้งกฎหมายไม่ได้ให้อำนาจแก่ผู้เสียหายในการยื่นคำ

ร้องเป็นเป็นโจทก์ร่วมกับอัยการหรือตัวผู้เสียหายเองไม่อาจดำเนินการฟ้องและขอให้ใช้วิธีการเกี่ยวกับการกักกันแก่จำเลยผู้กระทำความผิดคดีนี้เองได้ จึงถือเป็นช่องว่างอย่างหนึ่งซึ่งอาจทำให้ผู้กระทำความผิดคดีนี้ไม่ได้รับการควบคุมหรือไม่อาจป้องกันความปลอดภัยของสังคมได้ ทำให้มาตรการดังกล่าวไม่มีประสิทธิภาพและไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาการขาดขั้นตอนในการติดตามผลและการควบคุมหลังการกักกัน กล่าวคือ เมื่อผู้ถูกกักกันได้กักกันจนครบระยะเวลาในการบังคับใช้มาตรการกักกันแล้ว แม้ว่ามีระเบียบของกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยการรับและการปล่อยตัวผู้ถูกกักกัน พุทธศักราช 2511 ก็ตาม แต่ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บัญญัติกำหนดวิธีการและขั้นตอนในการติดตามผลหรือการเก็บรวบรวมข้อมูลตัวผู้กระทำความผิดคดีนี้หลังจากการพ้นจากการกักกัน ว่าบุคคลดังกล่าวพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้แล้วจริงหรือไม่ หรือมีถิ่นที่อยู่ใดใด มีโอกาสกลับมากระทำความผิดอีกหรือไม่ และไม่มีการวางเงื่อนไขในการคุมประพฤติใด ๆ แก่ผู้ถูกกักกันก่อนมีการปล่อยตัว ซึ่งหากพิจารณาจากข้อมูลอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวของกรมราชทัณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้ว และจากข่าวเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมในปัจจุบันพบว่า เมื่อผู้กระทำความผิดคดีนี้ได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติแล้ว บุคคลดังกล่าวมีโอกาสกลับมากระทำความผิดซ้ำค่อนข้างสูง ไม่ว่าจะเป็นสาเหตุมาจากความกดดันของสังคม การติตราของสังคม หรืออาจจะเกิดจากตัวของผู้กระทำความผิดคดีนี้เองไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุทางด้านร่างกายหรือจิตใจหรือเพราะเหตุใดก็ตาม บุคคลผู้กระทำความผิดคดีนี้จึงถือเป็นผู้ที่อันตรายต่อสังคม ผู้กระทำความผิดคดีนี้จึงควรได้รับการควบคุมและป้องกันเพื่อให้ง่ายต่อการติดตามและลดความเสี่ยงในการกระทำความผิด หรือก่ออาชญากรรมและความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาในการเสนอประวัติอาชญากรรมในสำนวนคดี เนื่องจากขาดหน่วยงานกลางในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม ในปัจจุบันประเทศไทยนั้นยังไม่มีการบัญญัติกฎหมายบทบัญญัติในการเสนอประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด และมีได้กำหนดองค์กรหรือหน่วยงานกลางในการบริหารจัดการเพื่อจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ในปัจจุบันแต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงต้องดำเนินการและจัดเก็บข้อมูลของผู้กระทำความผิดเองตามหน้าที่และภารกิจของแต่ละหน่วยงานของตน ทำให้ไม่มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมไม่ว่าจะเป็นในชั้นของตำรวจ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ศาล หรือกรมราชทัณฑ์ ทำให้การค้นหาข้อมูลและสืบค้นประวัติอาชญากรรมนั้นไม่มีประสิทธิภาพในการตรวจสอบและรวบรวมข้อมูล ขาดข้อมูลที่น่าเชื่อถือและการลงข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน มีขั้นตอนและวิธีการที่ยุ่งยากและใช้ระยะเวลานาน จึงถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เนื่องจากทุกขั้นตอนจำเป็นต้องใช้ข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดตั้งแต่กระบวนการในชั้นสอบสวน จนถึงการบังคับตามคำพิพากษา รวมถึงการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยในการกักกันผู้กระทำความผิดคดีนี้ด้วย

ในชั้นของพนักงานสอบสวนที่ต้องใช้ประวัติอาชญากรรมเกี่ยวกับการกักกันนั้น เห็นว่า แม้ตามบทบัญญัติของกฎหมายไทยในชั้นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 บัญญัติให้อำนาจพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และหากผลการสอบสวนพบว่าผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาคนนั้นเคยมีการกระทำความผิดมาก่อนและเข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 และมีเหตุอันควรเชื่อว่า บุคคลนั้นมีลักษณะเป็นผู้กระทำความผิดคดีอื่น หรือเห็นว่าผู้ต้องหานั้นตกอยู่ในกรณีอันน่าจะจะต้องได้รับโทษกักกันระเบียบตำรวจเกี่ยวกับคดีข้อ 585 ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดแล้วแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ต้องหาทราบ และส่งสำนวนและหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้พนักงานอัยการติดตาม แต่เนื่องมาจากความยุ่งยากและใช้ระยะเวลานานในการรวบรวมข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดดังกล่าว ทำให้พนักงานสอบสวนละเลยในการดำเนินการตรวจสอบข้อมูล ส่งผลให้ไม่มีข้อมูลดังกล่าวในสำนวนการสอบสวน ทำให้พนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้มีอำนาจโดยเฉพาะในการฟ้องคดีขอให้กักกันผู้กระทำความผิดคดีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 43 ไม่มีข้อมูลว่าผู้กระทำความผิดนั้นเคยกระทำความผิดมาบ้างและเข้าหลักเกณฑ์ผู้กระทำความผิดคดีอื่นหรือไม่ จึงไม่สามารถทำคำฟ้องและมีคำขอให้กักกันตามที่ได้อำนาจไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 ศาลจึงไม่สามารถพิจารณาพิพากษาให้กักกันได้ ซึ่งถือเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการบังคับใช้มาตรการดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยกับผู้กระทำความผิดคดีนี้ กรณีกักกัน ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะคือ

1. ปัญหาเรื่องไม่สามารถนำมาตรการกักกันมาบังคับใช้ได้อย่างครอบคลุม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของการเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้และหลักเกณฑ์การกักกันใหม่ โดยพิจารณาจากเจตนาและพฤติการณ์การกระทำความผิดว่าบุคคลนั้นเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้หรือไม่ รวมถึงให้สามารถบังคับใช้มาตรการกักกันได้กับทุกฐานความผิด และสามารถกักกันได้โดยไม่ต้องพิจารณาว่าบุคคลนั้นเคยได้รับโทษจำคุกหรือถูกกีดรอนสิทธิเสรีภาพมาก่อนหรือไม่ หากเห็นว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้ โดยการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 โดยบัญญัติว่า

“ผู้ใดกระทำความผิดโดยเจตนา รวม 3 ครั้ง ภายในระยะเวลา 10 ปี สำหรับความผิดฐานใดฐานหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลนั้นได้รับโทษจำคุกรวมทั้งหมดอย่างน้อย 1 ปี ศาลอาจถือว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้ จะพิพากษาให้กักกันมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีและไม่เกินสิบปีก็ได้

ความในวรรคหนึ่ง หากผู้กระทำความผิดถูกประเมินโดยการไต่สวนของศาลแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดอีกเชื่อว่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมอีก จะพิพากษาให้กักกันโดยไม่จำเป็นต้องได้รับโทษจำคุกหรือถูกกีดรอนสิทธิเสรีภาพมาก่อนแต่อย่างใด”

2. ปัญหาการฟ้องขอให้กักกันเป็นอำนาจของพนักงานอัยการโดยเฉพาะ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้ควรมีการกำหนดให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาได้ เมื่อความปรากฏแก่ศาลในทางพิจารณาว่าผู้นั้นมีแนวโน้มและที่อยู่ในบทบัญญัติและหลักเกณฑ์ตามกฎหมายในการการกักกันผู้กระทำความผิด

ติดนิสัย ทั้งผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผู้กระทำความผิดติดนิสัยย่อมมีอำนาจฟ้องขอให้กักกันได้ด้วยตนเอง หรือมีอำนาจยื่นคำร้องเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการได้ โดยการแก้ไขในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 43 โดยบัญญัติว่า

“การฟ้องขอให้กักกัน ผู้ที่ได้รับความเสียหาย หรือพนักงานอัยการจะขอรวมกันไปฟ้องคดีอันเป็นมูลให้เกิดอำนาจฟ้องขอให้กักกันหรือจะฟ้องภายหลังก็ได้

ในกรณีที่พนักงานอัยการฟ้องขอให้กักกัน ผู้ที่ได้รับความเสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการได้ก่อนคดีฟ้องขอให้กักกันถึงที่สุด

เมื่อความปรากฏแก่ศาลว่าจำเลยอาจเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัยที่สามารถพิพากษาให้กักกันได้ ศาลมีอำนาจสั่งให้พนักงานอัยการดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมและดำเนินการตามวรรคแรก เพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษากักกันจำเลย”

3. ปัญหาการขาดขั้นตอนในการติดตามผลและการควบคุมหลังการกักกัน ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรมีการกำหนดให้มีขั้นตอนขั้นตอนและมาตรการในการติดตามตัวผู้กระทำความผิดติดนิสัยหลังพ้นจากการกักกัน โดยกำหนดให้ผู้ถูกกักกันไปรายงานตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีการวางข้อกำหนดในการคุมประพฤติตามสมควร เพื่อให้ง่ายต่อการติดตามผล ควบคุมหรือเก็บรวบรวมข้อมูลตัวผู้กระทำความผิดติดนิสัย โดยแก้ไขในระเบียบกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยการรับและการปล่อยตัวผู้ถูกกักกัน พ.ศ. 2511 ข้อ 11

โดยบัญญัติว่า “เมื่อจะปล่อยตัวผู้ถูกกักกันให้พนักงานเจ้าหน้าที่เขตกักกันปฏิบัติดังนี้

- (1) เรียกพัสดุดของหลวงคืน
- (2) ทำหลักฐานในการปล่อยตัว
- (3) คืนทรัพย์สินของผู้ถูกกักกันให้แก่ผู้ถูกกักกันไป

(4) ทำหนังสือสำคัญการปล่อยตัวให้แก่ผู้ถูกกักกัน และหากผู้ถูกกักกันนั้น ถูกกักกันเพราะได้กระทำความผิดในความผิดฐานใดที่กฎหมายกำหนดให้มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ในหนังสือสำคัญการปล่อยตัวต้องระบุเงื่อนไขการปล่อยตัว เพื่อให้ผู้ถูกกักกันปฏิบัติหลังการปล่อยตัว โดยกำหนดให้ผู้ถูกกักกันรายงานตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เขตกักกัน หรือพนักงานคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์ตามเวลาที่กำหนดไว้ และต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เขตกักกัน หรือพนักงานคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์เมื่อต้องการย้ายภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ หรือสถานที่ทำงาน หรือปฏิบัติตามเงื่อนไขอื่นตามที่เห็นสมควร”

4. ปัญหาในการเสนอประวัติอาชญากรรมในสำนวนคดี เนื่องจากขาดหน่วยงานกลางในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ โดยการบัญญัติให้มีหน่วยงานในการบริหารจัดการข้อมูลประวัติอาชญากรรม โดยกำหนดให้กระทรวงยุติธรรมเป็นหน่วยงานกลางมีหน้าที่ในการบริหารจัดการและจัดเก็บข้อมูลประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด โดยข้อมูลทั้งหมดนับตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวนถึงชั้นบังคับโทษตามคำพิพากษาจะถูกส่งมาเพื่อบันทึกไว้ร่วมกันส่วนกลาง เป็นเอกสารที่เกี่ยวกับประวัติของผู้กระทำผิด มีการเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ทุกหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีการเชื่อมโยงข้อมูลประวัติอาชญากรรมและสามารถตรวจสอบได้ว่า

ผู้กระทำความผิดเคยมีประวัติอาชญากรรมอย่างไร ถูกลงโทษมาก่อนหรือไม่ ทำให้เกิดความรวดเร็ว มีข้อมูลที่ถูกต้องเป็นปัจจุบัน และง่ายต่อการตรวจสอบ เพื่อประโยชน์ในการฟ้องคดีหรือจะใช้ประกอบดุลพินิจในการวินิจฉัยเกี่ยวกับการออกคำสั่งควบคุมหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจลงโทษได้อย่างเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- ธานี วรภัทร์. กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก. พิมพ์ครั้งที่ 3 , กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2558.
- พะเยาว์ ศรีแสงทอง. การลงโทษและการแก้ไขผู้กระทำความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 2 , กรุงเทพมหานคร: จามจุรี โปรดักส์, 2555.
- อังกริยา ชูตินันท์. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2 , กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2557.